

စာအုပ်တိုက်

မင်းဝေဟင်

အိုလေးက
မိုးတို့

မဂ္ဂလင်းဝတ္ထုတိုများ

မုန်တိုင်းထဲကမြို့

(၁)

ဒီမြို့ကလေးရဲ့ ပရိသတ်အားလုံး စိတ်ဝင်စားနေကြတဲ့ မြို့ကလေးမှာ မနေ့က ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ရုံးတင်အမှုဟာ ဒီကနေ့မှာပဲ တရားလို ဘက်က လက်မှတ်ထိုးပြီး အမှုကို တိကနဲဖြတ်ချလိုက်တော့ လူတွေ အားလုံးဟာ "ဟာ"၊ "ဟင်"ဆိုတဲ့ အာမေဍိတ်အသံမျိုးစုံနဲ့ အတူ အံ့သြမှု တွေများ စွာကြောင့် ပါးစပ်ကလေးတွေ ဟကုန်ကြတယ်။

"ဘာကြောင့် လဲ"၊ "ဘယ်လိုဖြစ်လို့ လဲ"၊"ဆိုတဲ့ မေးခွန်းတွေနဲ့ အတူ မြို့ကလေးရဲ့ ပရိသတ်တွေဟာ မင်တက် ကုန်တာ။ အမှုတစ်ခုရဲ့ အဆုံး သတ်ဟာ နာကျင်ခြင်း၊ ကြေကွဲခြင်း၊ စိတ်ထိခိုက်ခြင်း၊ ဆိုးကျိုးများ စွာ၊ ဒါမှ မဟုတ် ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း၊ ကျေနပ်ခြင်းစတဲ့ ဆိုးကျိုးများ စွာရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ခံစားချက်မျိုးစုံဟာ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုရောထွေးပြတ်သိပ်စွာ ရှိနေတတ်ကြစမြဲမဟုတ်လား။

အခုကျတော့။

တစ်စုံတစ်ခုကို ကြိုတွေးထားတဲ့ ပရိသတ်တွေရဲ့ အတွေးမျိုးစုံဟာ ငှက်ပျောပင်ပျိုကို မကွာရာဓားတစ်လက်နဲ့ ပိုင်းဖြတ်ချလိုက်သလို တိက နဲ့ ပြတ်တောက်သွားတော့ ပရိသတ်ဟာ အားမလိုအားမရတွေဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ မချင့်မရဲတွေဖြစ်ကုန်ကြတယ်။

ပြဿနာတစ်ခုရဲ့ နောက်ဆက်တွဲမှာ အမြဲတမ်းအဖြေတစ်ခု မလှမပ

ရှိနေတတ်ကြတာဟာ ဓမ္မတာဆိုတော့ အခုလိုတိကနဲပြတ်တောက်သွား
တဲ့ ပြဿနာနောက်မှာ မြို့ကလေးရဲ့ ပရိသတ်တွေအာရုံမှာ အတွေးများ
စွာနဲ့ ရှုပ်ထွေးနေတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီပြတ်တောက်သွားတဲ့ အမှုရဲ့ နောက်ဆက်တွဲမှာ ထုံးစံအတိုင်း ကောလာဟလတွေ လည်း ဟိုတစ်ကွက်၊ ဒီတစ်ကွက်နဲ့ မြို့ကလေးရဲ့ ဝန်းကျင်မှာ အကွက်လိုက်စွန်းထင်ကျန်ရစ်နေခဲ့တယ်။

(၂)

"မြို့နယ်ဆေးရုံအုပ်ဆရာဝန်ကြီးကို၊ လူနာအမျိုးသမီးရဲ့ ယောက်ျားက ဆရာဝန်ကြီးရောင်းလှည့်နေတုန်း နောက်ကျောကို ဓားနဲ့ ခုတ်လို့ တဲ့ "

"ဟဲ့ ... ထူးဆန်းလှချည်းလား။ ဟုတ်ရော ဟုတ်ရဲ့ လား"

"ဟုတ်သမှ ၊ ဟုတ်ဟုတ်နဲ့ တောင် မြည်နေသေးတယ်။

တရားခံကိုယ်တိုင်က အခုရဲစခန်းမှာ အဖမ်းသွားခံလိုက်ပြီ"

မြို့ကလေးရဲ့ ရပ်ကွက်ကလေးတစ်ခုထဲမှာ စကားသံတွေနဲ့ လျှံထွက်နေတယ်။ စကားသံတွေရဲ့ အဆုံးမှာ ချက်ချင်းယုံကြည်လိုက်ကြတဲ့ လူအစုရယ်။ "ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့ လား"ဆိုတဲ့ သံသယမျက်ဝန်းနဲ့ လူအစုရယ် ။ "မဖြစ်နိုင်ပါဘူး" ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ သတင်းကို လုံးဝ လက်မခံတဲ့ လူအစုရယ်ဆိုပြီး သုံးစုကွဲနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ "မဖြစ်နိုင်ပါဘူး" ဆိုတဲ့ လူအစုကတော့ အတော်နည်းနည်းရယ်ပါ။ သတင်းတစ်ပုဒ်ရပြီဆိုရင် ဟုတ်သော်ရှိ၊ မဟုတ်သော်ရှိ ပြောသူနဲ့ နားထောင်သူ၊ ပါးစပ်ပေါက်နဲ့ နားတို့ရဲ့ သုံးခုလောက်အပြောင်းအလဲမှာ ဘာသတင်းမဆို ချက်ချင်းတော့

သေချာသွားတတ်ကြတာက ထုံးစံလေ။ အခုလည်း ထွက်လာတဲ့ သတင်းဟာ နားထောင်သူ သုံးယောက်လောက်ကြားမှာ အတည်သတင်းတစ်ပုဒ်တော့ ဖြစ်သွားပြီ။

"တရားခံက သရက်ပင်စုရွာကတဲ့ ။ ကောင်လေးက ခပ်ငယ်ငယ်လေး။ ရှိလှ ၂၀ ပေါ့။ ဆေးရုံမှာ သူ့မိန်းမ ကလေးလာမွေးတယ်ပြောတာပဲ။ ညကပဲ သူ့မိန်းမက ကလေးမမွေးနိုင်လို့ ဆုံးသွားတယ်။ ဒီမနက် ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ နောက်ကျောကို သူက ဓားနဲ့ ခုတ်တယ်။ အဖြစ်က ဒါပဲ"

သေသေချာချာထွက်လာတဲ့ သတင်းဟာ အမှန်လား၊ အမှားလား ခွဲဟာဖြစ်စရာရှိပေမယ့် တိတော့တိကျ တယ်။ပြီးတော့ လမ်းထိပ်ဆိုက်ကားဂိတ်က ရောက်လာတဲ့ သတင်း။ အရပ်တကာလှည့်ပြီး ဘိန်းမုန့်ရောင်းတဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ သတင်း။ ဈေးထဲမှာ မနက်ခင်းက တည်းက လျှံထွက်နေတဲ့ သတင်း။ သတင်း။ သတင်း။ သတင်း။ သတင်းတို့ ဟာ သတင်းပြောသူရဲ့ တင်ပြပုံကွဲလွဲမှုကြောင့် အနည်းငယ် လွဲချော်မှုလေးတွေရှိပေမယ့် သတင်းခေါင်းစဉ်အားလုံးဟာ ထပ်တူနီးပါးဖြစ်နေတယ်။

ဒါဆိုမြို့နယ် ဆရာဝန်ကြီးဓားနဲ့ အခုတ်ခံလိုက်ရတာတော့ သေချာပြီပေါ့။ နောက်.....စိတ်ဝင်စားစရာကောင်း တာက တရားခံက သူကိုယ်တိုင်ရဲစခန်းမှာ သွားပြီး အဖမ်းခံလိုက်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းပဲ။ ဒီသတင်းတိကျလား၊ မတိကျလားသိဖို့ ကတော့ ရဲစခန်းဘက်သွားပြီး စုံစမ်းဖို့ ပဲရှိတော့တာပေါ့။ ထူးထူးဆန်းဆန်းဖြစ်ရပ်ကလေးတစ်ခု ရရင် ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်စားသောက်ဖို့ တောင် မေ့သွားပြီဖြစ်တဲ့ ရပ်ကွက်က လေးထဲက လူတစ်ချို့ဟာ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ သတင်းသွားယူဖို့ ခြေလှ

မ်းတွေပြင်နေကြပြီ။

အဲဒီနောက်ဆုံးမှာ ထွက်လာတဲ့ သတင်းကတော့ တရားခံက သူ့ရဲ့ ပြစ်ချက်အတွက် သူ့ကိုယ်တိုင်တရားရုံး မှာ စစ်ဆေးခံဦးမယ်ဆိုတဲ့ သတင်းပဲ။ တရားလိုက လုပ်ရမယ့်အလုပ်တွေကို တရားခံက သူ့ကိုယ်တိုင် လုပ်သလို ဖြစ်နေတဲ့ အထက်ပါသတင်းရဲ့ နောက်မှာ ထူးဆန်းမှုတွေရှိနေတာလည်း အမှန်ပဲ။

ဘာပဲပြောပြော။

အသံညံ့စာစာတွေရဲ့ အောက်။ လှုပ်လှုပ်ရွရွခြေလှမ်းတွေရဲ့ အောက်။ ကောလာဟလလား။ အတည်လား မသိတဲ့ သတင်းစကားတွေရဲ့ အောက်မှာ ကြုံတောင့်ကြုံခဲဖြစ်စဉ်တွေကြောင့် မြို့ကလေးဟာ ရုပ်လုံးကြွနေတယ်။

(၃)

အခန်းထဲကို လှဆောင်ဟို ဒီမျက်ဝန်းဝေ့ကြည့်လိုက်တယ်။ ဟိုဘက် အခန်းထောင့် သံတိုင်တွေဘေးမှာ က မျက်နှာငါးထောင့်၊ နဖူးမောက်မောက် ဆံပင်ညှင်းသိုးသိုးနဲ့ သွားတွေတကျီကျီကြိတ်လို့ အိပ်ပျော်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့တယ်။ အဲဒီလူက မူးယစ်ရမ်းကားမှုနဲ့ တစ်ညတာအချုပ်ထဲရောက်နေတဲ့ သူတဲ့ ။

ဒီဘက်လှဆောင်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိနေတဲ့ သူက စောစောကလူနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်အဝတ်အစား၊ ဥပတိရုပ်ခပ်ကောင်းကောင်း နဲ့ စောင့်ကြောင့် ထိုင်ပြီး ပါးစပ်ကပ္ပစိ၊ ပွစိ ရွတ်နေတယ်။ ဒီလူကတော့နှစ်လုံး ထိမှုနဲ့ ဒီမနက်မှ လှဆောင်နဲ့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် အချူ

ပ်ခန်းထဲရောက်လာသူ။ အချုပ်ခန်းထဲမှာ လှဆောင်နဲ့ အတူရှိနေတာက ဒီနှစ်ယောက်ပါပဲ။ ရွာကြီးသာသာ ဒီမြို့ကလေးမှာ အမှုဖြစ်လို့ အချုပ်ခန်းရောက်နေတဲ့ သူဆို တာလည်း အများကြီးတော့ ဘယ်ရှိနေပါ့မလဲ။ ပြီးတော့ ဒီမြို့ကလေးက ရန်ကုန်နဲ့ မဝေးလှဘူးဆိုပေမယ့်နယ်မြို့ လေးလိုပဲ။ အမှုအခင်းဆိုတာက မြို့ကလေးနဲ့ အကျွမ်းတဝင်ရှိနေတတ်တာရယ်မှ မဟုတ်တာ။

"တောက်"

ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက်မှန်းမသိတဲ့ တက်ခေါက်သံဟာ လှဆောင်ပါးစပ်က မကျေချမ်းစွာနဲ့ ထွက်လာတယ်။ အချုပ်ခန်းရှေ့က သေနတ်ကိုင်ထားတဲ့ ရဲတစ်ယောက်က လှဆောင်ရှေ့သံတိုင်နားကို လာပြီး။

"မင်းတောက်ခေါက်ပြန်ပြီလား လူသတ်ကောင်ရဲ့ ။ မင်း ဒီတစ်ခါခေါက်ရဲခေါက်ကြည့်။ မင်းကိုသေနတ်နဲ့ ပစ်ထည့်လိုက်မယ်"

ရဲက ဘာပဲပြောပြော လှဆောင်ရဲ့ တင်းထားတဲ့ မျက်နှာကတော့ တစ်စက်ကလေးတောင် လျှော့မသွားဘူး။ ဟုတ်တယ်။ လှဆောင်ရဲ့ ဒေါသဟာ အခုထိလည်း အညွန့်တလူလူရှိနေတုန်းပဲ။

"ဝယ်မှီတစ်ယောက် အခုအချိန်ဆိုရင် ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ"

အ တေ့အ ဆုံးမှာ လှဆောင်ရဲ့ မျက်ဝန်းထောင့်က မျက်ရည်ပူစီးကြောင်း နှစ်ခုလျှံကျလာတယ်။ လက်ဖမိုး အစုံနဲ့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပွတ်သုတ်လိုက်ပေမယ့် မျက်ရည်စီးကြောင်းတွေက အဆက်မပြတ်ကျနေဆဲပဲ။

အခုဝယ်မှီသေပြီလေ.....

ဗိုက်ကြီးနေ့စေ့လစေ့နဲ့ တစ်နေ့လုံးလုံး ဗိုက်နာနေပြီး နေဝင်ရီတ

ရော အချိန်ထိ အခြေအနေက မထူးလာ တဲ့ အဆုံး၊ ရွာက ပဲ့ကျိပ်က လေး စင်းလုံးငှားလို့ ဒီမြို့ပေါ်ကို ညတွင်းချင်းပဲ ရောက်လာခဲ့တာလေ။ ဆေးရုံရောက်တဲ့ အချိန်အထိလည်း ဗိုက်ထဲက ကလေးကသေသည် ရှင်သည် မသိပေမယ့် လှဆောင်ရဲ့ မိန်းမဝယ်မှီကတော့ လူးလိမ့်နေအောင် ဗိုက်နာနေတုန်းပါပဲ။

အဲဒီအချိန်မှာ ဘာဆေးမှန်းအမျိုးအမည်ကို လှဆောင်မသိပေမယ့် အနီရောင်ဝတ်ဆရာမတစ်ယောက်က ဆေးတစ်လုံးလာထိုးသွားလို့ ဝယ်မှီရဲ့ နာကျင်မှုက အနည်းငယ်တော့ သက်သာသွားတယ်။ လှဆောင် သိနေတယ်။ ဝယ်မှီအခြေအနေဟာ တစ်ခုခုမလုပ်ဘဲ မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတာ။ ဝေဒနာသက်သာသွားပေမယ့် အားငယ်စွာပြူး ကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေတဲ့ ဝယ်မှီမျက်ဝန်းတွေက လှဆောင်အာရုံကနေခွာပြီး မသွားတော့ဘူး။

ဆေးတစ်လုံးထိုးလိုက်ရုံကလွဲလို့ သေတဲ့ အထိ ဝယ်မှီကိုဘာမှ လုပ်မပေးနိုင်ခဲ့ဘူး။

တကယ်တော့ ဝယ်မှီသေတာ ဆေးရုံရောက်တဲ့ "အချိန်"မမီလို့ သေတာ မဟုတ်ဘူး ။ ဆေးရုံရောက်တဲ့ "ငွေ"မမီလို့ သေတာ။ အချိန်ကြောင့် မဟုတ်တဘူး။ ငွေကြောင့် ။ အသက်တစ်ခုကို ငွေနဲ့ ချိန်ဆက်လာရတဲ့ အခါမှာ လှဆောင်လက်ထဲ လုံလောက်မှုရှိမနေတဲ့ ငွေပမာဏဟာ ဝယ်မှီရဲ့ အသက်ကို ဖမ်းဆီးဆုပ်ကိုင်ထားနိုင်ခဲ့ဘူး။

အခုတော့ ဝယ်မှီသေပြီလေ။ အဲဒီအတွက် ဘယ်အရာတစ်စုံတစ်ခုကမှ ဝယ်မှီရဲ့ အသက်ကို အာမခံမပေး နိုင်ခဲ့ဘူး။ လှဆောင်ကြိုးစားခဲ့ပါသေးတယ်။

"လူနာက ခွဲစိပ်ခန်းဝင်ရမှာ တော့ အသေအချာပဲ။ ခွဲစိပ်ခန်းဝင်ဖို့

ဆေးဝါးပစ္စည်းအတွက် ကုန်ကျငွေကိုတော့ ရှင်စာရင်းအရင်ပေးသွင်းထားရလိမ့်မယ်"

လှဆောင်ရဲ့ ပိန်ကပ်နေတဲ့ အင်္ကျီအိတ်ကပ်ကိုကြည့်ပြီး သံသယရှိစွာနဲ့ ဆရာမက ဆိုလာတယ်။ ဒါတွေ လှဆောင်မသိဘူး။

"ဆေးရုံရောက်ရင် ဝယ်မှီ အသက်ရှင်ရလိမ့်မယ်"

ရွာကထွက်လာကတည်းက ရင်ဘတ်ထဲမှာ ယုံကြည်ချက်တွေ အလုံအလောက်ပါလာခဲ့ပေမယ့် ဆေးရုံ ရောက်တဲ့ အခါ ဆရာမပြောတဲ့ ငွေပမာဏအောက်မှာ လှဆောင်ရဲ့ ယုံကြည်ချက်တို့ တစ်စစီပြိုကွဲရပြီ။

"ကျုပ်.....ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ တွေ့ကြည့်လို့ ရမလား"

"အို.....ဖြစ်မလား။ ရှင်လုပ်စရာရှိတာသာလုပ်ပါ။ ရှင်လုပ်ပြီးရင် ဆရာဝန်ကြီးက အဆင်သင့်ဖြစ်နေလိမ့် မယ်။ အခုအချိန်ကိုလည်း ကြည့်ဦး။ ညနှစ်နာရီကျော်ပြီ။ ဆရာဝန်ကြီးအိပ်နေပြီ။ ရှင်သွားတွေ့လို့ ဖြစ်မလား။ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်မှ ဆရာဝန်ကြီးကို ကျွန်မတို့ က အကြောင်းကြားရမှာ "

"အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်မှ "

ဟူသော စကားတစ်ခု၏ အောက်တွင် နောက်ဆုံးတော့ ပေးဆပ်လိုက်ရတာက လှဆောင်ရဲ့ မယားဝယ်မှီရဲ့ အသက်တစ်ချောင်း။ အားလုံးအဆင်သင့်မဖြစ်နိုင်ခြင်းဟာ လှဆောင်ဘဝကို ခြေမွှရိုက်ခတ်သွားပြီ။

ဝယ်မှီရဲ့ အသက်တစ်ချောင်းကပဲ ကြွေလွင့်လွယ်တာလား။ လှဆောင်အတွက် အသိအကျွမ်းမဲ့လှတဲ့ မြို့ကလေးကပဲ လှဆောင်လိုချင်တဲ့ ငွေပမာဏကို ရရှိဖို့ သူစိမ်းဆန်နေခဲ့တာလား။ တာဝန်ရှိသူတွေကပဲပေါ့လျော့ နေခဲ့တာလား။ လားပေါင်းများစွာ မေးခွန်းအောက်မှာ ဝယ်မှီအ

သက်ကတော့ မုန်တိုင်းထဲမှာ မှီတစ်စလွင့်တာထက် တောင်လွယ်နေလိုက်သေး။

"ဟာကွာ.....တောက်"

အဲဒီနေ့မနက်ရဲ့ ဝေလီဝေလင်းဟာ လှဆောင်ရဲ့ "တောက်"ဆိုတဲ့ အသံနဲ့ အတူဖွင့်လှစ်ခြင်းခံလိုက်ရတယ်။ အသက်ရှင်ဖို့ အဆောင်အယောင်တွေ အလုံအလောက် ဝန်းရံနေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုမှာ အသက်တစ်ချောင်း မရှင်သန်နိုင်ခဲ့ဘူး။ လှဆောင်အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်တယ်။ လက်သီးကိုဆုပ်တယ်။ အမှားအမှန်တစ်ခုဟာ လှဆောင် ရဲ့ ရင်ကို ရောထွေးစွာ ရိုက်ခတ်နေတယ်။

လှဆောင်ရဲ့ အမြင်အာရုံမှာ မြင်နေရတာတွေက သေကောင်ပေါင်းလဲဖြစ်နေတဲ့ ဝယ်မှီရဲ့ နောက်ဆုံးမျက်နှာ။ တစ်စုံတစ်ခုနဲ့ မဖြစ်မနေလဲလှယ်ရမယ့် ငွေစက္ကူအထပ်လိုက်။ ပြီးတော့ဓားတစ်ချောင်း။

သေချာတာက လှဆောင်လှမ်းခဲ့တဲ့ ခြေလှမ်းတွေနောက်မှာ နောင်တတွေကပ်ပါမနေကြဘူးဆိုတာပဲ။

(၄)

အဖြစ်အပျက်တစ်ခုဟာ ဘယ်ကဘယ်လိုစပြီး ဖြစ်လိုက်တယ်ဆိုတာ မသိပေမယ့် သေချာတာက အခု အချိန်မှာ အဲဒီအဖြစ်အပျက်ဖြစ်ပြီးသွားပြီဆိုတာပဲ။ ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ အာရုံဟာ အတွေးများစွာနဲ့ ရှုပ်ထွေးလို့ နေတယ်။ တစ်ခုခုတော့ အတိအကျမှားခဲ့ပြီးပြီ။ ဘာတွေမှားခဲ့လဲ။ အဲဒီအမှားတွေရဲ့ နောက်မှာ အစုလိုက်အပြုံလိုက်ပေးဆပ် လိုက်ရမှာက ဂုဏ်သိက္ခာတစ်ခုလား။

"မြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ နောက်ကျောကို ကွယ်လွန်သူလူနာရဲ့ ယောက်ျားက ဓားနဲ့ ခုတ်လိုက်တယ်" ဆိုတဲ့ သတင်းဟာ ဒီမြို့ကလေးမှာ ပိတ်လို့ ဆို့လို့ ဘယ်လိုမှ မရနိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီသတင်းတွေရဲ့ နောက်မှာ အဖြစ်အပျက်ရဲ့ အရင်းခံကို မြို့ကလေးက သိနှင့် နေလောက်ရောပေါ့။

ဆရာဝန်ကြီးပြန်ကြားရတဲ့ စကားတွေထဲမှာ အဆိုးဆုံးကတော့]တရားခံဟာ ရဲစခန်းမှာ ကိုယ်တိုင်ဝန်ခံ အဖမ်းခံလိုက်တယ်}ဆိုတဲ့ သတင်းပဲ။

"ဘုရား"

ဒဏ်ရာက အပေါ်ယံယှက်ပြီးထိတာမို့ မများ လှပေမယ့် ဆယ်ချက်တိတိချုပ်ထားရတဲ့ အရှိန်ကြောင့် စိတ်လိုက်မာန်ပါလမ်းထအလျှောက် မ ၂၁ ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ ကျောကုန်းဟာ မျက်ကနဲဖြစ်သွားတယ်။ ဆရာဝန်ကြီး မသိခဲ့ပါဘူး။ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေအားလုံးပြီးဆုံးသွားတဲ့ အချိန်ထိ ဆရာဝန်ကြီးမသိလိုက်တာပါ။

ညဦးပိုင်း မွေးလူနာတစ်ယောက်ကို အောင်မြင်စွာ ဗိုက်ခွဲမွေးလို့ အပြီးမှာ ဆေးရုံဝင်းထဲက တိုက်ခန်းမှာ ပဲ ဆရာဝန်ကြီးရှိနေခဲ့တာ။ မိသားစုတွေလိုက်ပြီး မနေတဲ့ ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ တိုက်ခန်းဟာ မိုးတွေတဝေါဝေါရွာနေတဲ့ ည ၁၂ နာရီရဲ့ မိုးသံတွေအောက်မှာ ပြားပြားဝပ်လို့ ။ ညစာစားပြီး ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်ထိုင်၊ ဖတ်စရာရှိတဲ့ စာအချို့ကို ဖတ်ပြီးလို့ ငိုက်မြည်းစပြုလာတဲ့ အချိန်ဟာ ည ၁ နာရီကျော်ပြီလေ။ မိုးကလည်း သဲသဲမဲမဲရွာနေပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာ မြက်တွေကျိုးတို့ ကျဲတဲ ရှင်သန်နေတဲ့ တိုက်ခန်းရှေ့လမ်းကလေးထဲမှာ ခြေသံတရှုပ်ရှုပ်ကိုစပြီးကြား လိုက်ရတာ။

"ဆရာဝန်ကြီး.....ဆရာဝန်ကြီး"

"အေး.....ဘယ်သူလဲ။ မောင်ထက်အောင်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာဝန်ကြီး..... ဆရာမဒေါ်စိုးစိုးလွတ်လိုက်လို့ ပါ။ မွေးလူနာတစ်ယောက် ရောက်တာတဲ့ အကြောင်း လာပြီးအကြောင်းကြားတာပါ"

"အေး.....ဒေါ်စိုးစိုးက ဖုန်းမဆက်ဘဲနဲ့ လူလွတ်လိုက်တာလား။ လူနာတော်တော်အရေးကြီးသလားဟေ့"

တိုက်ခန်းရှေ့ သံဗန်းဝမှာ ရပ်နေတဲ့ ဆေးရုံရဲ့ အထွေထွေလုပ်သား မောင်ထက်အောင်ကို ဆရာဝန်ကြီးက အော်ပြီးပြောနေတယ်။ မိုးစက်တွေအောက်မှာ မောင်ထက်အောင်လည်း ခိုက်ခိုက်တုန်နေတယ်။

"လူနာက အေးဆေးပါပဲ။ အရေးမကြီးလောက်ဘူးထင်ပါတယ်။ ဆရာမကတော့ လူနာရဲ့ အခြေအနေကို မပြောလိုက်ပါဘူး"

"အေးအေး..... အဲဒါဆိုရင် မင်းပြန်တော့။ အရေးကြီးရင် ဖုန်းဆက်လိုက်ပါလို့ ဆရာမဒေါ်စိုးစိုးကိုပြော လိုက်။ ဪ..... ဟေ့ ခွဲစိပ်ခန်းဝင်ဖို့ လိုအပ်ရင် ခွဲစိပ်ခန်းကိစ္စတွေ အားလုံး လုပ်ထားဖို့ ဆရာဝန်ကြီးမှာ လိုက် တယ်လို့ ဆရာမဒေါ်စိုးစိုးကို ပြောထားလိုက်ကြားလား"

မိုးသည်းထဲမှာ ဆေးရုံစောင့်ဝန်ထမ်းလေးက ကသုတ်ကရက်ပဲ ထွက်သွားတယ်။ မိုးကလည်း ကောင်းကင် ပေါ်ကနေ သွန်ချနေသလို တဝေါဝေါပဲ။ ခဏကြာတော့ စာဖတ်ရင်း ဆရာဝန်ကြီးငိုက်မြည်းလာတယ်။ ဒေါ်စိုးစိုး ဆီက ဆက်သွယ်လာမယ့်ဖုန်းကိုစောင့်ရင်း ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ပဲ ဆရာဝန်ကြီးမှေးကနဲ အိပ်ပျော်သွားတယ်။

(၅)

"ခွဲစိပ်ခန်းကိစ္စတွေအားလုံး လုပ်ထားဖို့ ဆရာဝန်ကြီးက မှာ လိုက်တယ်"

ဒီစကားတစ်ခွန်းဟာ ထက်အောင်၊ ဆရာမဒေါ်စိုးစိုးနဲ့ လှဆောင်တို့ရဲ့ အကြား အာရုံတွေကို တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့်ဖြတ်ပြီးလိုက်တဲ့ အဆုံးမှာ စကားသံဟာ အမှုတစ်ခုအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲလို့ ယခုအချိန်မှာ ရဲစခန်းသို့ရောက် သွားခဲ့ပြီ။

"အမှားအယွင်း" တစ်ခုဟာ လက်ခံသူရှိခြင်း၊ မရှိခြင်းကို ဂရုမစိုက်ဘဲ အခြေအနေတစ်ခုဆီကို ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်လာတယ်။ ဖြစ်သွားခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်။ ခံစားရတဲ့ ဝေဒနာ။ ထွက်လာတဲ့ ကောလာဟလစကားတွေရဲ့ အောက်မှာ ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ ပထမခြေလှမ်းဟာ ရဲစခန်းဆီကို ဦးတည်သွားတယ်။

အဲဒီနောက်မှာ ကပ်ပါလာတဲ့ ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ ဒုတိယခြေလှမ်းဟာ ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ ဇာတိမြို့မဟုတ်တဲ့ ဒီမြို့ကလေးကို စွန့်ခွာသွားဖို့ ကလဲ့လို့ ဘာမှ ရှိမနေတော့ဘူး။ တစ်ကယ်ပါ။ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေအစအဆုံးမှာ ဆရာဝန်ကြီး သိလိုက်ရတဲ့ အရာဆိုလို့ ဘာမှ ကိုရှိမနေခဲ့တာပါ။

(၆)

အခုအချိန်မှာ တော့ ဒီမြို့ကလေးမှာ ဖြစ်တဲ့ အဲဒီသတင်းဟာ နှစ်နဲ့ချီကြာခဲ့ပါပြီ။ ဒီမြို့လေးထဲက လူတွေ ကတော့ ဒီကိစ္စကိုအကြောင်းစပ်တိုင်း၊ သတိရတိုင်း၊ ဈေးထဲမှာ ၊ ကမ်းနားဆိပ်မှာ ၊ ဆိုက်ကားဂိတ်မှာ စသည် ဖြင့် ပြောနေကြတုန်းပါပဲ။ အဲဒီသတင်းတွေရဲ့ နောက်မှာ ဒီမြို့က

လေးရဲ့ ဆေးရုံထဲက ခွဲစိပ်ကုသဆောင် အသစ်ပြန်
လည်တည်ဆောက်ခြင်းမှာ ဆရာဝန်ကြီးက မတည်ငွေသိန်း ၅၀ တိတိ
လှူသွားတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းနဲ့ ။ ဒီမြို့လေး ရဲ့ မြို့ခံပရိသတ်တွေအတွက်
ဆရာဝန်ကြီးက နှုတ်ဆက်ပွဲအလှူကြီးတစ်ခုကို ခမ်းနားစွာ
ကျင်းပသွားတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းတို့ ဟာ ထပ်ကြပ်မကွာ ကပ်ပြီးလိုက်ပါ
နေတယ်။

ဒီမြို့လေးမှာ ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ ကျောကုန်းဓားခုတ်ခံရတယ်ဆိုတဲ့ သ
တင်း။ ပြီးတော့ ဆရာဝန်ကြီးက ဒီမြို့လေးက မပြောင်းခင် ခွဲစိပ်ခန်း
ဆောက်ဖို့ မတည်ငွေတွေ ထည့်သွားတဲ့ သတင်း။ စတဲ့ သတင်း၊
သတင်းတွေက လွဲလို့ ဆရာဝန်ကြီးကို ဓားနဲ့ ခုတ်ခဲ့တဲ့ မုဆိုးဖိုလှဆောင်
ရဲ့ နာမည်ကိုတောင် ဒီမြို့လေးက ပြောမနေကြတော့ဘူး။
"ခွဲစိပ်ခန်းကြေး" အတွက်ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ တစ်ချိန်က နာမည်ကြီးခဲ့တဲ့
အမှုဟာလည်း နောက်ပိုင်းမှာ တဖြည်းဖြည်း မှုန်ဝါးလာတယ်။
ခွဲစိပ်ခန်းအသစ်မှာ တော့ ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ နာမည်က တင့်တယ်ခမ်းနား
စွာ နေရာယူလို့ ။

အမှန်တကယ်ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းတစ်ခုဟာလည်း အခြေအ
နေ၊ အချိန်အခါ ဖြတ်သန်းခြင်းနဲ့ အခြား အခြားသော ဖြတ်သန်းခြင်း
တွေရဲ့ အောက်မှာ မရှုမလှစွာနဲ့ ကောလာဟလ
သတင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်သွားတတ်ကြတာပဲ လား။

တစ်ချို့သော ကောလာဟလတွေက ဖြစ်ရပ်မှန်လို့ ယူဆထင်မြင်လို့
ရအောင် ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်လာတတ်ကြပေမယ့် တစ်ချို့သော ဖြ
စ်ရပ်မှန်တွေကျတော့ နေရာဝင်ပြီးယူလိုက်နိုင်တဲ့ အခြေအနေအကြော
င်း အရပ်ရပ်ကြောင့် အချိန်ကာလတစ်ခုမှာ ဖြစ်ရပ်မှန် အဆင့်ကနေ

ကောလာဟလ ဖြစ်သွားတတ်ကြတယ်ဆိုတာ ခမ္မတာတစ်ခုများ ဖြစ်
နေမလားလေ။ ။

ဩဂုတ် ၂၀၁၀ အလင်္ကာဝတ်ရည်မဂ္ဂဇင်း

သဟဇာတ

(၁)

ရွာအနောက်ဘက်ဆီက အင်းရေပြင်တလုပ်လုပ်အောက်မှာ နေလုံးကြီးက အသက်ထွက်ကာနီး လူမမာ တစ်ဦးလို မှေးမှိန်ဖျော့တော့လို့ ။ အလင်းရောင် အကြွင်းအကျန်လေးအောက်မှာ မှိန်ဖျော့ဖျော့ အဆင်းသဏ္ဌာန်နဲ့ ရွာကလေးဟာ ပြားပြားဝပ်နေတယ်။ မကြာခင် မိုးစုန်းစုန်းချုပ်တော့မယ်လေ။

"ဟဲ့ ကိုမင်း ဒီညမန်ယူနဲ့ ချယ်ဆီး ဘောလုံးပွဲရှိတယ်။ နင်သွားကြည့်ချင်ရင် ရွာလည်က ထက်အောင်တို့ အိမ်ကိုသွား။ အဲဒီမှာ စလောင်းတပ်ထားပြီးပြီ"

"ဟမ်"

ကျွန်တော့်အစ်မရဲ့ စကားအောက်မှာ ကျွန်တော်အံ့သြသွားတယ်။ စလောင်းဆိုပဲ။ ပြီးတော့ ဒီညဘောလုံးပွဲရှိတဲ့ အကြောင်းကိုတောင် အသက်လေးဆယ်ရွယ် ကျွန်တော့်အစ်မအပျိုကြီးက သိနေလိုက်သေး။ ဟုတ်လို့ ။

"နင်ဘောလုံးပွဲလောင်းချင်ရင် ရှစ်နာရီမထိုးခင်ပဲရမှာ နော်။ အာကြီးပွဲတုန်းက ရွာထဲက မိချိုတို့ အဖွဲ့တွေ]မောင်း]အောင်လိုက်ကြတာဟယ် ပြောမနေပါနဲ့ တော့ တစ်ထောင်လောင်းတာ ရှစ်သောင်းလောက်ရတယ်တဲ့ ။ ငါဖြင့် အားကျလိုက်တာ"

နောက်တစ်ခါ ကျွန်တော့်ပါးစပ်က "ဟမ်" လို့ ထွက်မသွားအောင်ပဲ ကျွန်တော်ထိန်းလိုက်ရတယ်။ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်လုပ်ရင်း အိမ်ထောင် ကျနေတဲ့ ကျွန်တော်နှစ်နှစ်လောက် ရွာမပြန်ဖြစ်တာနဲ့ ရွာက အမြင်အာရုံတွေ၊ အကြားအာရုံတွေကို ကျွန်တော်လိုက်လို့ မမီနိုင်တော့။ မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်နေရတဲ့ အခြေအနေတွေကို မဖြစ်မနေ လက်သင့်ခံနေရပေမယ့် ကျွန်တော့်အာရုံတွေက တအံ့တဩ။

ကြည့်ဦးလေ။ နေဝင်ပြီးလို့ မှောင်စပျိုးလိုက်တာနဲ့ ရွာလည်ပိုင်းက "ဘုတ်ဘုတ်" အသံတွေနဲ့ အတူ ရွာကလေးဟာ မီးရောင်ထိန်ထိန်အောက်မှာ ရပ်လုံးကြလို့ ။ မီးစက်နဲ့ တစ်ရွာလုံးကို မီးပေးထားတယ်ဆိုပဲ။ ရွာကလူတွေအနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ မြို့နေလူတန်းစာတွေလို မီးပျက်ခြင်းဆိုတဲ့ အတွေ့အကြုံကို မခံစားရ။ တီဗီက ကိုရီးယားကားစောင့် ကြည့်တဲ့ သူတွေလည်း လွတ်သွားတဲ့ အပိုင်းဆိုတာမရှိ။ ရွာလည်လမ်းမဆိုတာက မီးရောင်ထိန်ထိန်အောက်မှာ ဖြူးလို့ ။ ခေတ်ရဲ့ အပြင်အဆင်တွေနဲ့ ရေစီးကြောင်းတစ်ခုထဲမှာ ရွာကလေးဟာ အလိုက်သင့်၊ အလျားသင့်ကြည် ကြည်နူးနူးကူးခတ်လို့ ။ ကာလာတီဗီ၊ ဗီစီဒီစက်က နေစလောင်းတောင်ရှိနေပြီ ဆိုတော့ ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်း ခေတ်ထဲမှာ ရွာကလေးဟာ ခေတ်နောက်ကျန်ခဲ့တယ်လို့ ဘယ်လိုများ ပြောလို့ ရပါ့မလဲ။ ဒီတစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်မှာ ခေတ်စားလာတဲ့ "ဂလိုဘယ်"ဆိုတဲ့ စကားဟာ ရွာကလေးနဲ့ သဟဇာတကိုဖြစ်လို့ ။

(၂)

ကြာတော့မကြာသေးပါဘူး။ ကျွန်တော့်အသက်တောင် ၂၈ ပဲရှိသေးတာဆိုတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၈ နှစ် လောက်ကလို့ ပြောရမှာ ပေါ့။ အဲဒီအချိန်

တုန်းက အခု"စလောင်း"ဟဲ့။ "အင်တာနက်"ဟဲ့။ "ဂလိုဘယ်"ဟဲ့။ ပြော
နေတဲ့ ရွာကလေးမှာ တီဗီဆိုလို့ တစ်ရွာလုံးမှ တစ်လုံးတည်းရှိတာရယ်။
ဒါတောင် အခြားရွာနီးချုပ်စပ်တွေမှာ တီဗီဆိုတာ မရှိလို့ ၁၈ လက်မအ
ရွယ် တိုရှိဘာတံဆိပ်အဖြူအမည်း တီဗီလေးဟာ
ရွာတွေတော်တော်များများ ရဲ့ တစ်ပင်တိုင်မင်းသားပေါ့။

ဒီတုန်းက တီဗီကပြတဲ့ လိုင်းဆိုတာကလည်း မြန်မာ့အသံတစ်လိုင်း
တည်းရယ်။ စနေညပိုင်းနဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့ လည်တွေမှာ ဆိုရင် တီဗီကရုပ်
ရှင်ကားကြီးတွေလွှင့်တယ်။

"အရပ်ရှစ်မျက်နှာမှာ ရှိကြကုန်သော မိဘပြည်သူများ ခင်ဗျား။
နေထိပန်းလို မညှိုးနွမ်းဘဲ။ မိုးဆန်းပန်းလို လန်းဆန်းပါစေလို့ ကျွန်
တော်များ မိဘမေတ္တာတီဗီအိမ်မှ ဆုတောင်းအပ်ပါတယ်"

တီဗီအိမ်ကနေ လော်စဝီကာဖွင့်ပြီး အထက်ပါအတိုင်းအစချီလိုက်ပြီ
ဆိုရင် ရွာထဲမှာ ထမင်းဟင်းချက် ပြုတ်နေတဲ့ အိမ်ရှင်မတွေ၊ ရွာပြင်လ
ယ်ကွင်းတွေထဲ အလုပ်ဆင်းနေကြတဲ့ လယ်သမားတွေသာမက ရှိရှိသမျှ
ကလေးလူကြီးတွေဟာ လုပ်နေတဲ့ အလုပ်တွေဖုတ်ကနဲပစ်ချလို့ လော်စ
ဝီကာသံကိုနားစွင့်ကြပြီ။

"ဟုတ်ကဲ့... မျှော်ကာတနေတဲ့ စနေညကိုတော့ ရောက်လာပါပြီ။ ဒီ
နေ့ညပြမယ့် ရုပ်ရှင်ကားကတော့ "ဗန်တိုလူလေးနှင့် သူဇာ"ပါတဲ့ ခင်
ဗျား။ ဒီကားမှာ ဆိုရင် မိဘပြည်သူတွေရဲ့ အကြိုက် တိုက်မယ်၊ ခိုက်မ
ယ်၊ ဖိုက်မယ်ဆိုတဲ့ မင်းသားက ညွန့်ဝင်းဖြစ်ပြီး သူနဲ့ အပြိုင် ပွဲသွက်ဖို့
တွဲဖက်ထားတဲ့ မင်းသမီးက ညမြယ်။ ဂလုမယ်ဆိုတဲ့ မင်းသမီးဒေစီ
ကျော်ဝင်းပါခင်ဗျ။ အဲ... အဲ... ဂလုဆိုတဲ့ အသံကတော့
ဒေစီကျော်ဝင်းကို မြင်ယောင်ပြီး တံတွေးမျိုချလိုက်တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့

အသံဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျ"

ကြော်ငြာတဲ့ သူအသံကလည်း စွဲဆောင်မှုအပြည့်နဲ့ ဆိုတော့ တီဗီကြည့်ချင်တဲ့ စိတွေကလဲ၊ ကလိဖြစ်ကုန် ကြတာ ကျွန်တော်တို့လို ကလေးတွေတင် ဘယ်ဟုတ်လိမ့်မလဲ။ တစ်ရပ်လုံးတစ်ရွာလုံးပါပဲ။ တစ်ချို့ဆိုကြည့်စရာ ပိုက်ဆံမရှိလို့ ဒန်အိုး၊ ဒန်ခွက်ပေါင်တဲ့ သူ။ ဆန်ပုံးထဲက ဆန်တစ်ပြည်လောက်ထုတ်ရောင်းတဲ့ သူတောင်ရှိတယ်။ ဒါတောင် တီဗီကြည့်ခက လူကြီးတစ်ကျပ်၊ ကလေးပြားငါးဆယ်သာရယ်။

လမိုက်ညတွေ ဆိုလို့ ကတော့ တစ်တောင်လောက်ရှိတဲ့ အခေါင်းပါ တစ်ဘက်ပိတ်သံတုတ်တွေထဲ ရေနံဆီထည့်၊ မီးစာမှာ မီးရှို့ပြီးထွန်းရတဲ့ မီးတုတ်တွေကိုယ်စီနဲ့ ပေါ့။ မိုးရွာလည်း မိုးရွာထဲအလျောက် ဗွက်တသောသော ထဲ တဗုန်းဗုန်း၊ တပိုင်းပိုင်းချော်လဲခံပြီးတော့ကို တီဗီအိမ်ကို ချီတက်ကြတာလေ။ အဲဒါအခု တန်ခိုးရှင်ဖန်ဆင်းထားလို့ ထွန်းလင်းနေသလိုဖြစ်နေတဲ့ ရွာကလေးရဲ့ ဟိုစဉ်သင်္ကေတတွေလေ။ ကြာခဲ့ပြီလို့ ပြောလို့ ရပေမယ့် တွေးကြည့်ရင် ဘာမှ မကြာသေးပါဘူး။ ကဲ....အခုကျတော့။

(၃)

"ဟေ့ကောင် ငမင်း၊ မင်းဘယ်တုန်းကရောက်လဲ။ မင်းကွာမြို့ကို ရောက်တာ ၁၀ နှစ် ၁၀ မိုးလောက်ရှိ ပြီ။ မင်းရဲ့ ပုံစံကလည်း ဘာမှ မပြောင်းလဲပါလား။ ငယ်ငယ်တုန်းကအတိုင်း မင်းရဲ့ အသားအရည်က ဆွမ်းစားသပိတ်ကို ကတ္တရာစေးသုတ်ထားသလို မည်းပြောင်ပြောင်ပါပဲလားကွ။ မင်းရွာကိုမရောက်တာ ၂ နှစ် လောက်ရှိပြီမို့လား။"

ကျွန်တော့်ရဲ့ ငယ်နာမည်ကို ငယ်မူငယ်သွေးပြည့်နေတဲ့ ညံစာစာအ

သံနဲ့ လှမ်းပြောလိုက်သူက တုတ်ပုဆိတ်တဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ သူငယ်ချင်းလေ။ ဒီကောင့်နာမည်ရင်းကတော့ စွမ်းဆောင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ လူက ဝတုတ်တုတ်၊ ပုကွကွမို့ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ဘယ်သူတွေရဲ့ ကင်ပွန်းတပ်ခြင်းကို ခံထားရမှန်းမသိတဲ့ နာမည်ကတော့ တုတ်ပုတဲ့ ။ ထူးဆန်းတာက တစ်သက်လုံးဝတုတ်တုတ်နဲ့ ဗိုက်ပူနံကားတုတ်ပုက အခုကျတော့ ကိုယ်ရည်စစ်တယ်ပဲ ခေါ်မလား။ ပိန်ညောင်ညောင်လေးဖြစ်နေလိုက်တာ။ အရပ်ကလေးတောင်ရှည်ထွက်လာသယောင်။

"မင်းမလည်း ကွာ။ ရန်ကုန်နဲ့ ရွာမြင်းတပြေးလောက်ကိုများ တစ်နှစ်တစ်ခေါက်လေးတောင် ပြန်လာဖော်မရဘူး။ မြို့မှာ ပျော်ပဲပျော်နိုင်လွန်း"

တုတ်ပုက စကားလည်း ပြောရင်း သူစီးလာတဲ့ ဆိုင်ကယ်ကိုစက်သတ်။ ခါးကြားမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ဟမ်းဖုန်း ကိုလည်း ဖြုတ်လို့ ဟိုနှိပ်၊ သည်နှိပ်လုပ်နေသေးတယ်။ ပြီးတော့ နောက်ထပ်စကားကို ပြောဖို့ အားယူဟန်နဲ့ ပါးစပ် ထဲမှာ ရှိတဲ့ ကွမ်းတံတွေကိုလည်း "ဗျစ်" ကနဲထွေးထုတ်လိုက်သေးတယ်။

"မင်းကိုဆက်သွယ်လို့ ရမယ့် ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခု ပြောစမ်း။ ရန်ကုန်ဘက်ရောက်ရင် ဆက်ကြည့်ရတာပေါ့။ ငါကတော့ ရန်ကုန်ဘက်တော့ရောက်ခဲ့တယ်မောင်။ ဒါပေသိ သန်လျင်ဘက်တော့ ခဏ၊ ခဏရောက်သကွ။ ဟာ... ဟ"

တုတ်ပုပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေအားလုံးကို နားလည်သော်လည်း နောက်ဆုံးက ဟာ... ဟဆိုတာကို ကျွန်တော်နားမလည်။ ဒီကောင့်ကို လှမ်းကြည့်တော့လည်း သူ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ လျှို့ဝှက်ချက်ပါသလိုလို၊ ပြောင်သလိုလိုအရိပ်လေးတွေကို တွေ့နေရသေးတယ်။

"ဟေ့ကောင်... ဟာဟက ဘာတုန်း"

"ဪ...ရန်ကုန်မှာ နေပြီး တုံးပေစွတကား။ မချွန်ပေစွတကားဆိုတာမင်းပဲ။ ခေတ်လူငယ် ယောက်ျားလေးတွေပဲကွာ။ သန်လျင် တက်တယ်ဆိုတာ တစ်ခါတစ်ရံ ဘာညာကိစ္စပေါ့။ ဘာညာကိစ္စကို ထပ် မမေးနဲ့ နော် ရှုးတိုးတိုးလူတွေ ကြားကုန်မယ်ဆိုသလိုပေါ့"

ပြောဟန်က ခပ်သွက်သွက်။ ပြောစကားက ခပ်ဆန်းဆန်း။ ဟိုတုန်းကနဲ့ မတူတဲ့ ထူးခြားမှုလေးတွေ တုတ်ပုဆီမှာ ကပ်ညီနေတယ်ဆိုတာ သိပေမယ့်လည်း ဘာလည်း ဆိုတာ ကျွန်တော်မသိ။

ဒီကောင်က ကျွန်တော်နဲ့ အသက်အရွယ်တူဆိုပေမယ့် ကျွန်တော့်လို အိမ်ထောင်မရှိသေး။ လူလွတ်။ ကျွန်တော်တို့ ရွာဘက်တွေမှာ (၁၆၊ ၁၇) ဆိုရင် အိမ်ထောင်ကျကြတဲ့ သူတွေက ဒုနဲ့ ဒေး။ အလွန်ဆုံးနောက်ကျမှ ၂၁၊ ၂၂။ အဲဒီလိုရပ်ဝန်းမှာ ၂၈ အထိအိမ်ထောင်မရှိသေးတဲ့ တုတ်ပုက ရွာမှာ ဆိုရင်တော့ ဂေါ်မစွံတော့တဲ့ လူပျိုကြီးစာရင်းဝင်ပေါ့။ ဒီကောင်ရဲ့ "ဟာ... ဟ" ဆိုတဲ့ စကားကို သဘောပေါက်အောင်တွေးရင်း၊ ဒီကောင်လူ ရည်လည်နေပြီပဲဆိုတဲ့ အတွေးကို ဆက်တွေးကြည့်တော့ အတွေးရဲ့ နောက်မှာ ကပ်လာတာက ဒီကောင်ငယ်ငယ် တုန်းက အကြောင်း။

ဒီကောင်ငယ်ငယ်တုန်းက ရိုးတာ၊ နံတာတွေထက်သာတဲ့ အတယ်ဆိုတဲ့ ဘွဲ့ထူးပါရထားတာ။ ငယ်ငယ်တုန်း ကကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်း လေးယောက် ရေအိုင်အကြီးကြီးတစ်ခုမှာ ငါးမျှားနေကြတုန်း။ ကျန်တဲ့ သုံးယောက် ငါးတွေကိုယ်စီရပေမယ့် တုတ်ပုက ငါးမရတော့တဲ့ အဆုံးရွာဘက်ဆီပြန်ပြေး။ လေးထောင့်သံပုံးတစ်လုံးယူလာလို့ အိုင်ထဲက ရေတွေကို တဖွမ်းဖွမ်းပက်ထုတ်ပစ်တယ်။ ဒီလောက်ကြီးတဲ့ ရေအိုင်က ရေတွေကတော့ ဘယ်ကုန်လိမ့် မလဲ။ အိုင်ထဲမှာ ရှိတဲ့ ငါးတွေကသာ

လန့်ပြေးလို့ ကျန်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်တောင် ငါးဆက်မျှားလို့ မရ တော့။

တစ်ခါကလည်း ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းလေးယောက်နဲ့ အခြားသူ ငယ်ချင်းတစ်စုတို့ ရွာပြင်မှာ ရန်ဖြစ် နေတုန်း တုတ်ပုတစ်ယောက်ရွာ ဘက်ကိုပြေးပြီး ပျောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လည်း ကလေးသဘာဝ ရန်ဖြစ်လို့ ပြီးတော့ အုပ်စုနှစ်စုတည့်သွားတဲ့ အချိန်ကျမှ တုတ်ပုတစ်ယောက် ရွာထဲဘက်ကနေ ဓားတစ်ချောင်းဆွဲလို့ အပြေး တပိုင်းနဲ့ ပြန်ရောက်လာတယ်။ အခြားကောင်တွေကို ခုတ်ဖို့ ရွာထဲမှာ ဓားပြန်သွေးနေတာတဲ့ လေ။ တုတ်ပုက အဲဒီလိုမျိုး။

"ဟေ့ကောင် ဒီတစ်ခါ ငါသန်လျင်ဘက်ရောက်ရင် မင်းကိုဆက်သွယ်မှာ နော်။ ငါအခုချိုချိုအောင်နဲ့ ချိန်း ထားလို့ ကွ။ ချိုချိုအောင်ကို မင်းသိတယ်မလား။ သူနဲ့ ငါ့အကြောင်း ငါနောက်မှ ပြောပြမယ်။ မင်းမပြန်သေးဘူး မဟုတ်လား။ ညနေကျရင် ငါလာခေါ်မယ်။ အခုတော့ ငါလစ်ပြီ"

တုတ်ပုက စကားတွေကို တရစပ်ပြော၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မျက်စိတစ်ဖက်မှ တိတ်ပြ၊ ပြီးတော့ ဆိုင်ကယ် စက်နှိုးပြီး ဝှူးကနဲပြေးထွက်သွားတယ်။ မမြင်တဲ့ နှစ်တွေအတွင်းမှာ ရွာကလေးနဲ့ အတူ အပြောင်းလဲကြီးပြောင်းလဲ နေတဲ့ တုတ်ပုပါတကား။ ကျွန်တော်လိုက်မမီနိုင်တော့တဲ့ အထဲမှာ ရွာကလေးနဲ့ အတူ တုတ်ပုပါလာခဲ့ပြီ။ ငယ်ငယ် တုန်းက ရက်တတ်၊ ကြောက်တတ်၊ နံလွန်း၊ အလွန်းတဲ့ တုတ်ပုက အခုကတော့ ချိုချိုအောင်နဲ့ ချိန်းထားတယ်လို့ တောင် ဆိုလိုက်သေး။ ဒါကလည်း "ဟာ...ဟာ" ကိစ္စပဲနဲ့ တူပါတယ်လို့ နှလုံးသွင်းရင်းရွာကလေးရဲ့ ကွန်ကရိလမ်းပေါ်ကျွန်တော်လမ်းဆက်လျှောက်လိုက်တယ်။

(၄)

"ကိုမင်းဗညား... ဖုန်းလာနေတယ်"

ကျွန်တော်အလုပ်လုပ်ရာ ရုံးရဲ့ ဖုန်းအော်ပရေတာ ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကိုဖုန်းလာတယ်လို့ ပြောတယ်။ "ဘယ်သူ့ဆီကလဲ"လို့ ကျွန်တော်ပြန်မေးတော့ "စွမ်းဆောင်"တဲ့ ။ ဪ... တုတ်ပုဆီကပဲ။

"ဟေ့ကောင်.....မင်းလား။ ငါပါ တုတ်ပု။ အခုရွာက ဖုန်းဆက်တာ။ ချိုချိုအောင်ဆုံးပြီဟေ့ကောင်"

အလောတကြီးပြောလာတဲ့ တုတ်ပုရဲ့ စကားသံတွေနောက်မှာ စိုးရိမ်မှုတွေကပ်ညီနေတယ်။ ထိတ်လန့်ခြင်း တွေရှိနေတယ်။ ငါဘာလုပ်ရမလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းတွေရှိနေတယ်။

"ဪ" ဆိုတဲ့ စကားကလွဲလို့ ကျွန်တော့်နှုတ်က ဘာမှ မထွက်။ ကျွန်တော်ရွာကပြန်ရောက်တာ တစ်နှစ် တိတိလောက်ရှိပြီ။ ဒီကြားထဲ တုတ်ပုဆီက ဖုန်းသုံးလေးကြိမ်လောက်တော့လာတယ်။ ပထမအကြိမ်နဲ့ ဒုတိယ အကြိမ်ကထူးခြားမှုမရှိပေမဲ့ တတိယအကြိမ်မှာ ထူးခြားမှုတွေပါလာပြီ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်ကပေါ့။ အဲဒီတုန်းက သူ့အဓိကပြောသွားတဲ့ အထဲမှာ ချိုချိုအောင်မှာ HIV ပိုးရှိနေပြီဆိုတဲ့ အကြောင်း။

"ငါနဲ့ ချိုချိုအောင်ကိစ္စက ၃ နှစ်ကျော်ပြီဆိုတာ ရွာမှာ ကတည်းက မင်းကိုပြောပြီးပြီမို့လား။ အခုမှ ကွာ။ ကောက်ကာငင်ကာ ချိုချိုအောင်က ခဏ၊ ခဏဖျားတာတို့ ၊ ချောင်းအဆက်မပြတ်ဆိုးတာ တို့ ဖြစ်လာတယ်။ လူကလည်း ပိန်လာလိုက်တာ တုတ်ထိုးရုပ်ကို ထမိန်ပတ်ထား

သလိုဖြစ်နေတယ်။ ငါလည်း ဘာကိုလန့်မှန်းမသိ လန့်လာတယ်ကွာ။ ငါနဲ့ ချိုချိုအောင် လွန်ခဲ့တဲ့ ၂ နှစ်ကျော်ကတည်းက လွန်လွန်ကြူးကြူး ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာလည်း မင်းသိပြီးပြီပဲ။ အဲဒါကြောင့် ငါတို့ နှစ်ယောက်သန်လျင်တက်ပြီး သူ့ကိုဆေးစစ်လိုက်တာ။ ချိုချိုအောင်မှာ HIV ပိုးရှိနေပြီမင်း"

တုတ်ပုရဲ့ ဟိုစဉ်က စကားတစ်ခွန်းကို ကျွန်တော်ပြေးပြီးကြားယောင်တယ်။ မြန်လှချည်လား။ ချိုချိုအောင် မှာ HIV ပိုးရှိမှန်းသိတာ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်ကမှ လေ။ အင်းလေ။ ပိုးက ဘယ်ဆီကတည်းက အမြစ် တွယ်နေမှန်းမှ မသိတာ။ ဆေးစစ်တဲ့ အချိန်ကျတော့ လူတစ်ကိုယ်လုံး ပိုးပဒေသာပင်ဖြစ်နေလောက်ပြီပေါ့။

"အခု ချိုချိုအောင်ရဲ့ ရောဂါကတော့ မင်းကိုငါပြောခဲ့ဖူးသလို တီဘီ ရောဂါလို့ ပဲ ရွာကလူတွေသိထား ကြတာ။ ဒါပေမဲ့ ထမင်းစားပြီးကြီးလာတဲ့ လူတွေပဲကွာ။ တစ်နည်းနည်းနဲ့ တော့ သိကြမှာ ပေါ့။ အရေးကြီးတာက ငါဘာလုပ်ရရင် ကောင်းမလဲဆိုတာပဲ"

ကျွန်တော်ထင်ထားသလို ချိုချိုအောင်သေတဲ့ ကိစ္စထက်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စက တုတ်ပုဆီမှာ ရှိနေတာ အသေအချာလေ။ "မင်းဘာလုပ်ချင်လို့လဲ" ဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို ငယ်သူငယ်ချင်း သံယောဇဉ်ငွေ့ငွေ့လေးစွက်လို့ စိတ်မပါတပါ ကျွန်တော်မေးလိုက်တော့ စကားတွေကို တရစပ်ကြားရပြန်တယ်။ ကျွန်တော်မသနားနိုင်ဘူး။ တကယ်တမ်းသနားရမှာ ကလည်း တုတ်ပုမှ မဟုတ်တာ။

"အေး... မင်းသဘောပဲလေ"ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ဖုန်းပြောခြင်းအဆုံးသတ်သွား ပေမဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်တို့ က ဝေဝေဝါးဝါး။ ဒီကောင်ပြောသလို ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ခဏတည်းပြီးသူ့အတွက်

စမ်းသပ်မှု တွေ ရန်ကုန်မှာ လာလုပ်မယ် ဆိုသော်လည်း အချိန်တန်ထွက်မယ့် အသက်က ရာဘာကွင်းလိုဆွဲဆန့်ထား လို့ ရတာမဟုတ်တာ။ သိခြင်း၊ မသိခြင်း၊ မကျွမ်းကျင်ခြင်း ကိစ္စတွေရဲ့ နောက်မှာ တူတန်မျှတဲ့ လက်ဆောင်တွေက အရိပ်ပမာ၊ ထပ်ကြပ်မကွာလေ။

လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်၊ ကျွန်တော်ရွာပြန်ကတည်းက တစ်သက်လုံး ၀၀ဖို ငုံ့ဖိုငုံ့နဲ့ တုတ်ပု၊ ပိန်ညောင်ညောင် လေးဖြစ်နေတာတော့ သတိထားခဲ့မိသား။ သန်လျင်ကို တစ်လနှစ်ခေါက်လောက် တက်သတဲ့ ။ အသွေးအသား ကိစ္စဖြေရှင်းဖို့ များ အသွေးအသားဈေးသည် တွေကပေါမှ ပေါ။ တည်းခိုခန်းတွေဆိုတာလည်း မှီလိုပေါက်နေတာတဲ့ ။

"ဟေ့ကောင်....မင်းအကာအကွယ်ရော သုံးခဲ့ရဲ့ လား"

ကျွန်တော့်မေးခွန်းက တုတ်ပုအတွက် ဟာသတစ်ပုဒ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ "ဖလမ်း၊ ဖလမ်းထနေတဲ့ အလန်းလေး တွေဆိုရင် ဘာအကာအကွယ်မှ မလိုဘူးလေကွာ"တဲ့ ။ မေးမိတဲ့ ကျွန်တော်ငတုံးကြီးပေါ့။ ရွာမှာ တုန်းကတော့ မေးပြီး မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်မှ သိတာက ချို့ချို့အောင် HIV ပိုးရှိနေပြီဆိုတဲ့ သတင်း။ အခုတော့ ချို့ချို့အောင်က အရင်သွားနှင့် ပြီလေ။ မတန်ပါဘူး။ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းကြောင့် ဖြစ်လာတဲ့ ပြဿနာတွေနောက်မှာ ဘာမှ မဆိုင်တဲ့ သူတွေကို လက်ဆွဲခေါ်သွားတဲ့ ကိစ္စဟာ အတော်အကျည်းတန်ပါတယ်။ အဖြေရှိပြီးသား ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကိုလည်း ကြိုးစားတွက်မနေချင်တော့ဘူး။ တုတ်ပု ကျွန်တော့်အိမ်ကို ခဏရောက်ရင်သာ ကျွန်တော့်သား၊ ကျွန်တော့်မိန်းမနဲ့ မထိတွေ့နိုင်အောင်လို့ သားနဲ့ မိန်းမကို ယောက္ခမအိမ်ခဏပို့ထားရမယ်လေ။

တုတ်ပုကိုပြန်လိုက်ပို့ရင်း ဒီတစ်ခေါက်ရွာပြန်ခြင်းမှာ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ မွန်းကြပ်နေတယ်။ ရွာမှာ တုတ်ပု လိုကောင်တွေ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိနေပြီလဲ။ ချိုချိုအောင်လို ကောင်မလေးတွေကရော။ တကယ်တော့ တုတ်ပု ဟာတုတ်ပုပါပဲ။ ချိုချိုအောင်ကလည်း ချိုချိုအောင်ပါပဲ။

"ဟေ့ကောင်ရေ... ရှစ်ပေစလောင်း ချန်နယ်မှ Rainbow လိုင်းဆိုတာရှိတယ်မို့လား။"

အဲဒီမှာ ဟိုကားတွေလာနေတာ အဆက်မပြတ်ဟေ့ကောင်ရေ။

ငါတောင်ရွာလယ်ကထက်အောင်တို့ အိမ်မှာ ညဘက်ဆိုရင် သွားသွားကြည့်တာ"

မနှစ်က ကျွန်တော်ရွာကိုရောက်တုန်း တုတ်ပုပြောခဲ့တာလေ။

"ပျင်းနေရင်တောင် ထိုင်းချန်နယ်ကလာတဲ့ ဖက်ရှင်လိုင်းကို အပျင်းပြေကြည့်လို့ ရသေး။ အဲဒီဖက်ရှင်လိုင်း မှာ လာတဲ့ မော်ဒယ်တွေက သူတို့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖုံးထားတာလက်တစ်အုပ်စာ လောက်ပဲရှိတာလေ။ ဟဲ ဟဲ။ ငါတို့ ဆီမှာ မင်းတို့ မြို့နဲ့ ခြားနားတာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး။ လိုတိုင်းတ၊ တတိုင်းရပဲ။ ဟိုကိစ္စလိုချင်ရင်လည်း ဆိုင်ကယ်မိနစ်သုံးဆယ်လောက်မောင်း လိုက်ရုံပဲနော်... ဟား ဟား"

ခေတ်မီတိုးတက်လာတဲ့ စနစ်ရဲ့ အောက်၊ အပြင်အဆင်အဆောင်အယောင်တွေရဲ့ အောက်။ ဖြေဖျော်ရေး ပစ္စည်းတွေရဲ့ အောက်မှာ အလိုက်သင့်ကူးခတ်ခဲ့တဲ့ တုတ်ပုတစ်ယောက်၊ ခေတ်ဆိုတာကြီးနဲ့ အသားရောကျခဲ့ပါရဲ့ လား။ သဟဇာတရောဖြစ်ခဲ့ပါရဲ့ လား။ အခုတော့ ရွာကိုပြန်တဲ့ ပွဲကျိပ်ရဲ့ ဦးခေါင်မှာ တုတ်ပုတစ်ယောက်ထိုင်ကာ အဆုံးအစမရှိတဲ့

ကွင်းပြင်ကြီးကိုငေးလို့ ။ သေချာခြင်းတစ်ခုက သူလည်း မကြာခင်မှာ အရာအားလုံးကိုနှုတ်ဆက် ရတော့မယ်လေ။ မြို့နဲ့ ဘာမှ မခြားနား တော့ဘူးဆိုတဲ့ ရွာကလေးရဲ့ ရင်ခွင်ထဲက တုတ်ပု။ မြို့ကြီးပြကြီးကို မ ယှဉ်နိုင်တဲ့ ရွာကလေးရဲ့ အဓိကအားနည်းချက်က ဘာလဲဆိုတာရော မ င်းတွေးခေါ်ဖြစ်ခဲ့ပါသလား။ မြို့နဲ့ ရွာခြားနား ခြင်းရဲ့ နောက်က ကျွမ်း ကျင်ခြင်း၊ လိမ္မာခြင်း၊ စောင့်ထိန်းခြင်းဆိုတဲ့ အကြောင်းအချက်တွေကို မင်းမှ မလေ့လာခဲ့တာ။ တတ်အောင်မသင်ခဲ့တာ။ မြင်အောင်မကြည့်ခဲ့ တာ။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်ပြောခဲ့ဖူးသလို တုတ်ပုကတုတ်ပုပါပဲ။ ချိုချိုအောင်ကလည်း ချိုချိုအောင်ပါပဲ။ အခြားတစ်နေရာက တစ်စုံတစ် ယောက်အနေနဲ့ ဟန်ဆောင်ပစ်လို့ မရနိုင်ပါဘူး။

"ငမင်း... ငါမင်းကို တစ်ခုပြောချင်တယ်။ ချိုချိုအောင် သေတုန်း က သူ့ရောဂါကိုညာခဲ့သလို၊ ငါမညာချင်တော့ဘူး။ ရွာကလေးမှာ ငါ့လို လူတွေမရှိအောင် ငါတတ်နိုင်သမျှ စောင့်ရှောက်ရလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို စောင့်ရှောက်ဖို့ အတွက် ငါ့ရောဂါနဲ့ ငါ့အကြောင်းကို ပွင့်လင်းရလိမ့်မ ယ်။ အဲဒီလိုနေရင်းနဲ့ ငါရွာကလေးမှာ ပဲ အရိုးကျသွားတော့မယ် သူင ယ်ချင်း"

တုတ်ပုက ဟိုး.....လှမ်းလှမ်းမှာ မြင်နေရတဲ့ ရွာကလေးကိုငေးကြည့် ရင်း ကျွန်တော့်ကိုမကြည့်ဘဲ စကားတွေ ပြောနေတယ်။ ဒီစကားဟာ သူ့ ဘဝအတွက် ကျွန်တော့်ကိုပြောတဲ့ နောက်ဆုံးစကားတွေလား။ သူ့စ ကားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တုန့်ပြန်ပြောစရာ ကျွန်တော့်မှာ စကားမရှိဘူး။ ဒါ ပေမဲ့ တုတ်ပုစကားတွေအတွက် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ သာဓုခေါ်မိတယ်။ သူပြောချင်တဲ့ စကားတွေရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကိုရွာကလေးလည်း နားလည်နိုင်

ပါ စေလို့ ပဲ ကျွန်တော်ဆုတောင်းနေလိုက်တော့တယ်။

(၆)

ရွာကလေးရဲ့ အပြန်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ မှိုင်းပျံလေး ကျန်ခဲ့တဲ့ ရွာ
ကလေးကို ကြည့်ရင်းကျွန်တော့်ရင်ထဲ မေးခွန်းတွေအတွေးတွေက တရ
စပ်ဝင်ရောက်လာပြန်တယ်။

ခေတ်ဆိုတဲ့ ရေစီးကပဲရွာကလေးထဲကို စီးဝင်လိုက်သလား။

ခေတ်မီချင်ယောင်ဆောင်ထားတဲ့ ရွာကလေးပဲ ခေတ်ရေစီးထဲ
ဝုန်းကနဲခုန်ချလိုက်သလား။

ပြီးတော့.....။

ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို ပြုစားလိုက်တာလဲ။

အဖြေဟာ အဝေးကြီးမှာ ရှိမနေပေမယ့်

လက်တစ်ကမ်းအလိုကိုလည်း ရောက်မလာဘူး။

ရွာကလေး "ခေတ်" ကိုအပြစ်တင်

ခေတ်က ရွာကလေးကို အပြစ်တင်။

အတုံးအရုံးစကားလုံးတွေကြား၊ မျက်စိမှ ဝိတ် ရုန်းထွက်လိုက်နိုင်
ပေမယ့်

တစ်ချက်ကလေး စောင်းငဲ့အကြည့်

နောက်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ရွာကလေးကတော့.....

ခေတ်ရေစီးကြောင်းထဲ မရှုမလှနစ်မွန်းနေဆဲ.....။

ခြုံငုံ-၂၀၁၀ ပေဖူးလွှာမဂ္ဂဇင်း